

UČENIKA OŠ ANTUNA MIHANOVIĆA KLANJEC

Školska godina 2011./2012. Lipanj, 2012.

NOVI ZVONEC

NAŠA LJEPOTICA

Novi zvonec – list učenika Osnovne škole Antuna Mihanovića Klanjec Školska godina 2011./2012., lipanj 2012.

Dragi čitatelji Novog zvonca!

Mi vas srdačno pozdravljamo u još jednom elektroničkom obliku. Načuli smo da vas ima on-line i da nestrpljivo čekate da prolistate i pročitate Novi zvonec. Osvrnuli smo se na djelić onoga što smo uspješno radili ove školske godine. Odmah je vidljivo i jedva smo dočekali da naša školska zgrada ima novu fasadu, obnovili smo status eko škole, provodimo projekt energetske učinkovitosti – štedimo energiju, odvajamo otpad, bavimo se uspješno sportom. Pišemo lijepe domoljubne stihove, kreativno se izražavamo likovno, sudjelujemo na likovnim i literarnim natjecanjima. Vjerujemo da je to dobar put i da ćete rado «prelistati» naše stranice i biti još zadovoljniji jer Novi zvonec će biti uvijek tu.

Naše ŠŠ društvo veselilo nas je tijekom čitave godine marljivo osvajajući medalje i pehare. Zabilježili smo djelić sretnih događaja i značajnih uspjeha ove školske godine.

Proslava 150. obljetnice smrti Antuna Mihanovića	3
Darovi jeseni	3
Školska himna	5
Literarni radovi	6
U svijetu bajki „I. Brlić-mažuranić“	9
Zeleno blago	10
Domoljubni stihovi	12
Putovanje u Dubrovnik	14
SPORT	20
Nogomet(na bajka) u našoj školi	22

Hvala svima na trudu koji ste uložili da bi sve tako dobro ispalo. Nakon svega želimo vam da se dobro odmorite!

Uredništvo

Izdavač: OŠ Antuna Mihanovića Klanjec

Za izdavača: Sekica Filko, ravnateljica

U izradi lista pripomogli učenici:

Dora Jurinčić, 7. r.

Marija Sonja Iveković, 7. r.

Nikolina Ricijaš, 7. r.

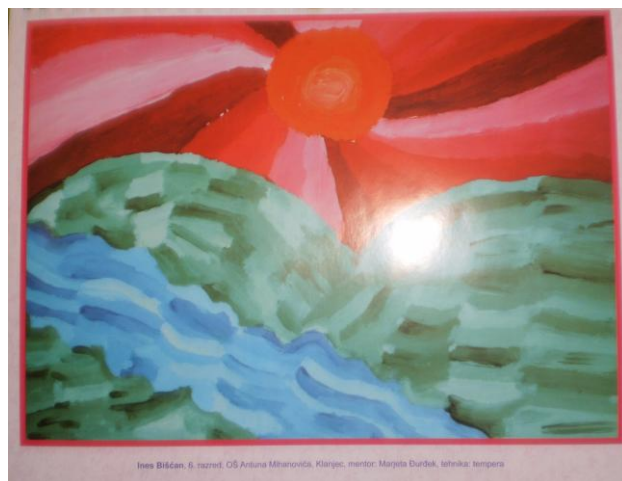
Ana Lovrečki, 6. r.

Ančica Somek, 7. r. PŠ Lučelnica

Grafička priprema: Marica Lojen, knjižničarka

Uređivali smo panoe, čistili okoliš rijeke Sutle i potoka u Lučelnici i slikali na temu zaštite prirode. Ines Bišćan 6. r. za kalendar Nuklearne elektrane Krško listopad 2012. naslikala je rad.

Proslava 215. obljetnice rođenja i 150. obljetnice smrti pjesnika

Antuna Mihanovića u rujnu 2011. kojoj su nazočili svi učenici i djelatnici škole. Bio je topao dan, a u našem novouređenom Memorijalnom parku bili su nazočni visoki gosti. Gospodin predsjednik Republike Hrvatske dr. Ivo Josipović uveličao je ovu svečanu prigodu.

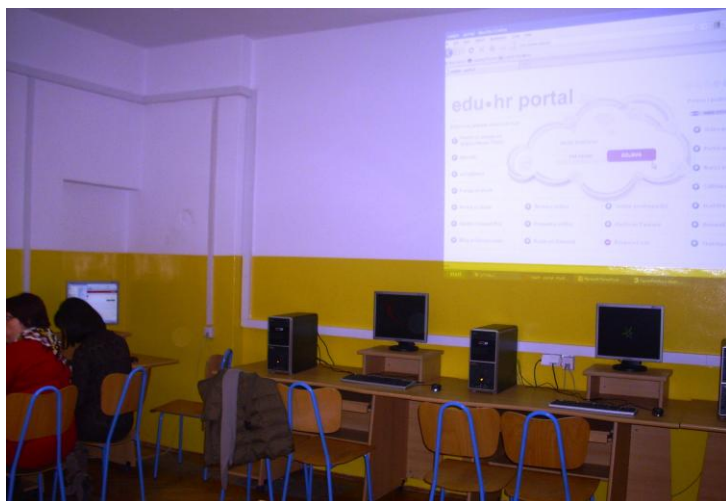
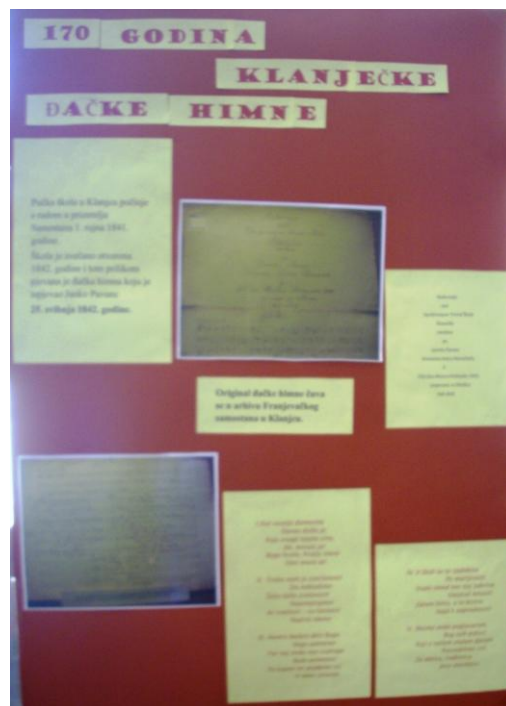
Satovi prirode i društva održavaju se u parku u spomen Antunu Mihanoviću i njegovom domoljublju, najljepšoj himni i povijesti hrvatskog jezika, te ljepoti krajolika koja se tako lijepo vidi s tog mjesta.

Jesen u školi – bogati darovi zemlje, blagoslovljen kruh na stolu podijeljen sa starijima i panji sa zdravim voćem, a na jelovniku u školskoj kuhinji puno voća, povrća i mlječnih proizvoda.

Na početku projekta „Subota u Etno –selu: Idemo u nižu pučku školu“ u Kumrovcu, naš školski zbor je nastupio pjevajući našu školsku himnu koja je spjevana prije 170 godina. Članovi Povijesne grupe uredili su pano.

Učenja su se prihvatili i svi učitelji. U informatičkoj učionici učilo se o portalu edu.hr. Učenici pokušajte ga koristiti što više, ima edukativnih filmova, lektira, jednostavnih zadataka za vježbanje i ponavljane. Vaša korisnička lozinka je kod gospodina Balaškovića (za slučaj da ju još niste dobili).

Bili smo domaćini Županijskog natjecanja iz Hrvatskog jezika. Čestitamo svima na uspjehu. Kao dobri domaćini pokazali smo im naš grad kojim su svi sudionici bili oduševljeni.

EKO ŠKOLA

Drago dijete, priroda te moli...

Da ne gaziš travu, da ne trgaš cvijeće i ne bacaš smeće. Vrtove treba uređivati, a cvijeće njegovati. Trebalo bi se više voziti biciklima, a manje automobilima, zato što automobili zagađuju zrak.

Filip Sinković, 2. r.

Moj tata

Moj je tata veseo. Lice mu je rumeno. Oči su mu smeđe. Kosa mu je crna. Moj tata može sve .
ja sam tatino zlato.

Monika

Luka Trupec, 2. r. PŠ Lučelnica

Haligonja, 1. r.

Ljetna priča

Bila jednom jedna ljetna priča u kojoj su stanovale prijateljice Ljubica i Ljiljana koje su svako ljeto zajedno ljetovale. Na plaži su srele patuljka Šljivka. Šljivko im je postao prijatelj. Svaku nedjelju je dolazio prijateljicama, pa su zajedno plivali u moru. Kad su išle kući dale su mu poljubac.

Patricia Štih, 1. r.

Priča iz čarobnjakova šešira

Jedan čarobnjak putovao je svijetom konjem. Naišao je na snjegovića i kornjaču kako se šeću. Snjegović je poželio vidjeti sunce. Čarobnjak je pomoću čarolije pokazao snjegoviću kako izgleda svibanj.

Mishella Broz, 1. r.

Čarobnjakov šešir je velik i crne boje. U njemu se nalazi mnogo čarobnih stvari. Iz njega izlaze zečevi, golubovi, leptiri, crvene i bijele ruže i druge lijepe stvari.

Manuela Petrišić, 1. r.

Priča o psiću

Jednoga dana pas Riki išao je u park. U grmlju je nešto mirisalo. Nos ga je vodio do dvije kobasice koje je htio kušati. Čim je došao do njih na njega je pao kavez. To su bila dva lopova koji uzimaju pse i mačke. Odnijeli su ga u dvoranu koja je bila puna životinja. Njegova gazdarica već se brinula za njega. Otišla je do svoje najbolje prijateljice Ane da joj ga pomogne naći. Tražile su ga sve dok kod jedne dvorane nisu čule lajanje i mijaukanje. Ušle su unutra i vidjele kaveze sa životinjama. Odlučile su ih osloboditi. U jednom od njih bio je Riki. Lopove su prijavili policiji i otišli veselo doma.

Hana Slovenec, 2. r.

Kad moja majka govori

Majka je nježna kao...

zraka sunca, kao latica cvijeta, kao jutarnja rosa i pahuljica snijega!

Majka je snažna poput...

velike stijene, najveće kuće i najsnažnijeg čovjeka!

Majka je njegovateljica, spasiteljica, paziteljica... hraniteljica, čuvateljica, hrabriteljica i potpora meni!

Petra Slovenec, 2. r.

Moja mama

Moja mama je divna,
puna je ljubavi za mene.
Kad ujutro otvorim oči, ona je tu.
Kad mi se navečer sklapaju oči, ona je tu.
Njen zagrljaj liječi sve boli.
Njena ruka vodi me.
Dobroti njenoj nema kraja.
To je moja mama!

Sandro Petrović, 2. r.

Maja Biščan, 3. r.

Moja mama zove se Ružica. Ima crveno-smeđu kosu i nosi naočale. Srednje je veličine. Voli jako cvijeće. Ona jako fino kuha i peče. Voli saditi cvijeće i zalijevati. Sa mnom se igra. Kada nešto ne znam ona mi pomogne. Ja volim svoju mamu zato jer me je pazila kada sam bila mala, a sad me pazi jer me voli. Tvoja Stjepana

Stjepana Babić, 3. r. PŠ Lučelnica

Bit ću svjetionik

Bit ću svjetionik onima kojima je potrebna pomoć. Bakici koja ne može prijeći cestu pružit ću ruku. Prijatelju koji ne razumije zadaću. Mami kojoj treba pomoć oko kućanskih poslova. Najviše ću pomagati onima koji se tuku. Svojim ću primjerom pokazati da se to ne rješava nasiljem. Bit ću svima svjetlost – svjetionik u noći.

Pavao Harapin, 2. r.

Imati prijatelja pravo je bogatstvo. Pomoći mu još je i veće. Želim da moj prijatelj Karlo bude dobar kako bi se svi oko njega dobro osjećali. Želim da dobro uči kako bi njegovi roditelji bili ponosni. Želim da zna što je pravo prijateljstvo kako bi znao biti pravi prijatelj. Ja ću Karla voditi i pokazati mu pravi put kako bi svi zajedno bili sretni što imamo Karla.

Sandro Petrović, 2. r.

Barbara Šarlog, 2. r.

Ah, ta škola!

Ah, ta škola! Puno pisanja, učenja puno zadaća i tako dalje. U jutro se treba rano buditi. Nije baš nešto. Ali, takav je život. Kada ideš u školu, treba nositi tešku torbu. Imamo puno knjiga. Jako je naporno. Sjediš četrdeset i pet minuta za knjigom i bilježnicom. Nije lijepo ići u školu. Ja bih radije bio doma i igrao nogomet s bratom. Ali, ipak u školi nešto naučiš. Naučiš: zbrajati, oduzimati, dijeliti, množiti, čitati i pisati i puno zanimljivih stvari. Možeš upoznati nove prijatelje. Kad bolje razmislim, ipak je lijepo ići u školu.

Marko Gašpar, 3. r.

Školske brige

Svakog jutra kada se probudim začujem prekrasan pjev ptica. I taman kad se zaželim igrati, moj tata uđe u sobu i vikne: «ŠKOLA ZOVE ANU!» Tada krenem u školu. U školi neprestano mislim na igru. Sve me vuče van, a ja moram biti u ovoj dosadnoj, bijeloj učionici. Kada dođem kući htjela bih van, ali opet me sprječava ta dosadna školska zadaća. Kada napišem zadaću čujem one prekrasne zvukove prirode: zujanje bumbara, cvrkutanje ptica, huk vjetrova, šuštanje trave. Presretna bez obaveza potrčim van. Ubrzo mi sve pokvari mama, s onom najgorom imenicom: «LEKTIRA!»

AH, TA ŠKOLA I TE ŠKOLSKJE BRIGE!

Ana Vuk, 3. r.

Martina Ricijaš, 7. R. PŠ Lučelnica

Izvjješće

U petak, 4.5.2012. godine učenici trećeg razreda OŠ Antuna Mihanovića i PŠ Lučelnica išli su na izlet u Krapinu. Polazak je bio u 8 sati ispred škole, a povratak u 14 sati. Posjetili su Muzej krapinskih neandertalaca, prošli su ispod Staroga grada i igrali se u parku. Tamo su išli kako bi upoznali županijsko središte. Tamo smo ponijeli fotoaparate i cijelim se putem slikali. Mene je oduševio Stari grad i Muzej. Dobro smo se zabavili i uživali na izletu u Krapinu.

Sandra Sinković, 3. r.

Bijela priča

U jutro u Bjelogradu probudile su se bijele visibabe. Upoznale su tratinčice. Otišle su probuditi bijele zvončice. Bijeli tulipan je lijepio plakate. Pisalo je: Danas 17.5.2012. u Bjelom dvorcu održat će se bijeli bal u 20^h. Bijeli princ šafran i njegova starija braća odabrat će žene. Visibabe, tratinčice i zvončice probudile su bijelu bubamaru da im sašije bijele haljine, otišle su u dvorac. Prinčevi u ponoć odabrali su žene. Visibabe, tratinčice i zvončice.

Gloria Pogačić, 3. r.

Moja najdraža životinja

Moja najdraža životinja je pas. Muško je i zove se Max. Ima zlatnu dlaku, smeđe oči i srednje je veličine. Dlaka mu je duga i gusta. Voli šetati šumom i voli se igrati s drugim psima. Svaki dan kada dođe podne uzmem vodilicu i krenem s njim u šetnju. Dok se vratim iz šetnje bacam lopticu ili šibicu. Stalno kažem da mi ju donese, on potrči k meni i daje mi ju. Kada se spusti noć krene u kućicu. Njegova kućica je velika i lijepa. Dajem mu jesti svaki dan (ujutro, popodne i navečer). Moje sestre i ja kupile smo mu ogrlicu.

Narančaste je boje i pristaje mu uz boju dlake.

Češljamo ga i uređujemo svaki dan. kada je vani vruće moramo ga premjestiti u hladovinu jer kao što sam vam

rekla na početku, ima dugu dlaku pa mu je vruće. Voli se igrati s nama. Neće nikoga gristi i voli se igrati i maziti. Dok je bio još mali uvijek je zaspao dok smo ga milovali. Sada je već malo veći i ima sdvije godine. Jako je drag i ja ga jako volim.

Natalija Glas, 1. r.

Dora Vlašić, 3. r. PŠ Lučelnica

Moja najdraža životinja je zec. Zove se Zakuho. Ima bijelo-crnu dlaku. Voli kad ga učim trčati. On voli skakati preko ograde koju smo moj brat i ja napravili. Ima velike oči i uši. Volim ga jer je poseban. Ima zelene oči i jako je slatki. Voli kada ga šakljam po šapicama.

Ivana Posavec, 3. r. PŠ Lučelnica

Moja najdraža životinja je mačka. Zove se Pepa. Ima sivo-bijelu dlaku. Srednje je veličine. Ima zelene oči. a ju ne bi mijenjala zato što je jako draga. Ona jede hranu koju i mi jedemo. Pepa i ja se igramo s lopticom. Ja ju puno mazim i pazim da ju ne bi netko ubio. Jako se boji tuđih mačaka. Meni je ona najljepša mačka na svijetu. Ona se voli valjati u velikoj travi na njivi. Voli se penjati po drveću i voli loviti miševе. Također voli jesti travu jer je zdrava. Nikad joj ne bi dala čokoladu jer nije zdrava.

Sara Gajšak, 3. r. PŠ Lučelnica

U šetnji s proljećem

Danas sam se probudila s blagim poljupcem sramežljivog sunca. Konačno je vikend. Nakon toliko snijega i velikih zimskih zuba, odlučila sam prošetati žuto zelenim brijegima. Prolazeći rubom šume, zatečena i ugodno iznenađena, pogledam i vidim na stotine visibaba i ostalih proljetnica koje su probuđene u cijeloj svojoj ljepoti. Ubrala sam nekoliko visibaba da donesem dah nadolazećeg proljeća u svoj dom. sretna i uzbuđena zbog svog otkrića ponosno sam prošetala s proljećem.

Mateja Filko, 4. r. PŠ Lučelnica

Sudjelovanje na likovnom natječaju „U svijetu bajki Ivane Brlić-Mažuranić“ učenice Martine Ricijaš, 7. R. PŠ Lučelnica

Kaj želim biti

Rad bi bil vatrogasec. Zvlekel bi sakega z ognja i zgasil saki ogenj na hiži i na štali. Najbolje bi bile gda opće ne bi bile posla za me i za moje pajdaše.

Jakov Gorup, 4. r. PŠ Lučelnica

Gdaj bum zrasla, žniderica bi štela biti. Šivala bi rubače i svitre. Za babicu fertuh, a japi svetečne hlače. Mami bi rubca črlenoga. Bratu bi lajbeka zašila. Sebi bi kiklju zlatnu. To bu moje senje gda velika bum bila.

Mateja Filko, 4. r. PŠ Lučelnica

Vučiteljica htela bi biti. Decu fest htela bi vučiti. Vučila bi ih o semu. Zadaću bi im davala. Nahčila bi ih račune. Zmer bi se igrali i brojalice brojali.

Lucija Vlašić, 4. r. PŠ Lučelnica

Kad zrastem štela bi biti učiteljica. Još ne znam za niže ili više razrede. Ak za više onda bi bila učiteljica z informatike. Decu bi učila semu. Znali bi se stvari na računalima. Či bi meli test se bi znali, nič im nebi teške bilo.

4. r. PŠ Lučelnica

ZELENO BLAGO

**Zelena reka čez dušu mi teče,
zelena je steza moje sreće.**

**Z oka bi soze zelene štele liti,
od doma zelenog gda moral bi iti.**

**Vsi moji su deni v zeleno zaviti
i nigde ja rajše ne bi štel biti.**

**Vse blago je moje zelene boje
zeleno, zeleno Zagorje moje.**

Leonarda Gjenero, 7. R. PŠ Lučelnica

**Filip Kantura, 7. r.
Pjesnička nagrada Antun Mihanović 2012.
Treća nagrada u kategoriji učenika osnovnih škola**

Rebeka Siročić, 4. r.

Marta Čivrag, 4. r.

ZEMLJA KOJU VOLIM

Ljuljačka obasjana suncem
stoji u djedovom dvorištu.
Zelena trava oko nje,
i mirisno cvijeće koje zora budi.

Ta ljuljačka puna života
diže se k nebu
za svaki zalazak sunca,
a spušta za svaki sretan trenutak.

Što je to što ljuljačku diže?
Što je to što sunce budi?
To je zemlja koju volim,
to je zemlja koju poštujem,
to je zemlja ljubavi i mira.

Ema Lovrek, 5. r.

Viktorija Leš, 3. r. PŠ Lučelnica

Mishela Broz, 1. r.

Tradicionalno grupa učenika koju vodi defektologinja Jelena priprema Božićnu i Uskrsnu likovnu radionicu. Ukrase školu na najljepši način i uvedu nas u blagdansko ozračje. Od prirodnih materijala njihove vrijedne ruke izrađuju lutke, cvijeće i košarice.

ZBUDI ME

Zbudi me!
Gle, sončece greje
i žoto se smeje!

Zbudi me!
Den me k sebi vleče,
moram iti van od sreče!

Zbudi me!
Kravica na bregu muče
i golub na krovu guče.

Zbudi me!
Ftički več delaju
jer lačni mladi
h gnezdu zevaju.

Zbudi me, zbudi me mati
nečem več Zagorje senjati!
Čem ga gledeti!

Valentina Vrtarić, 4. r.

Sara Gajšak, 3. r. PŠ Lučelnica

NAJRAJŠI

Najrajši bi pobego na brege
zelene
ki zajci i srne spiju.
Ki ftiči popevleju,
ki sonce lagano greje.
Ki je vse veselo
ki se vse smeje!

Najrajši bi veter postal
jer nigdar ne bi
bez posla ostal.
Zbudil bi vse lenčine,
otpuhal bi z vrta
črne vrane.
Nigdo ne bi bil brži, neg ja,
nek to vsak zna!

Filip Sinković, 2.r.

MOJ DOM

Zelene je vse,
tek šenica zlati.

Radost se širi
i ftice miri.

Negde daleko
popevka zvoni,
veter šumi.

Dečji osmeh
- oblačič plavi.

Svirka cimbla Cesarskog
čez hostu
curi.
Po Klanjcu žuri.

Nikola Filko, 6. r.

Mogu... promijeniti svijet

Na rubu jednoga malenoga sela nalazila se čudnovata šuma koju su krasila neobična prijateljstva.

Jednoga dana, dok je orao Mrzimir krstario među krošnjama, ugledao je na šumskom putu mišića Volimira koji je tek ugledao svijet. Plijen je bio premalen da bi zadovoljio orlovu glad, ali u to vrijeme hrane bijaše malo pa ga on ugrabi i odnese u svoje gnijezdo na vrhu mračne gore.

Mišić je rastao u toplini orlova tiha i mračna doma. Mrzimir mu je bio poput velikog brata koji ga je hranio, čuvao i učio. Mišić je pokušavao i letjeti govoreći u sebi: „Znam, hoću, mogu! Mogu sve što poželim!“ Nerijetko bi ga orao mazio, sretan što je ovaj tako pametan, što je narastao, što mu je dlaka sjajna, a trbuščić okrugao.

Jedno jutro baš za vrijeme igre u sivoj šikari, orao je osjetio glad. Pogledao je svog malog prijatelja i zaključio da je dovoljno velik. U pravoj mjeri odgojen. Zatim ga je zgrabio i progutao. I nekamo odletio.

To je vidio zečić Miško kojemu se mišić milio. Svima je razglasio što se dogodilo i sada mu više nisu željeli biti prijatelji. Čak niti lažni.

Kada je orao jednoga dana došao nepozvan na Miškov rođendan, uzvanici su ga ignorirali. Čudio se tome, ali ne jako i ne dugo. U kljun je na brzinu potrpao nešto hrane koja se nalazila na trpezi i odletio u svoje gnijezdo gdje je pošao na rani počinak.

Međutim, negdje oko ponoći, stijena na kojoj se gnijezdio, srušila se i zatrpala ga. Bio je na šumskom tlu, pred smrću i dozivao: „Upomoć, upomoć!“ Nitko, međutim, nije dolazio. I tako je umro.

Orao je uvijek mislio samo na hranu. Bio je o njoj ovisan i zato je uvijek sitost stavljao ispred prijateljstva i ljubavi. Tako je i umro. Punog trbuha, ali potpuno sam.

Petra Harapin i Nives Knezić , 6. r.

Učenici 7. r. ovako su doživjeli Europsku uniju

NEKI SE NE MOGU PROMIJENITI

Bilo je to u kraljevini zvanoj Promjenjiva Zemlja. Njome je vladala obitelj Zamjenica, s princezom Ja na čelu. Ona je imala troje djece. Nastarija je bila šesnaestogodišnja Moja. Zatim je slijedio desetogodišnji Moj. Najmlađe među djecom bilo je novorođenče Moje.

Jednog lijepog jutra princeza Ja šetala je gradom i gledala kako njezini podanici - Imenice, Glagoli, Pridjevi i Brojevi - obavljaju svoje dužnosti. Imenice su kuhale i smišljale nove recepte, Glagoli su gradili zgrade i kuće, Pridjevi su ukrašavali vrtove, a Brojevi trgovali i radili u bankama. "Ova zemlja je savršena! Ništa joj ne nedostaje", pomislila je princeza. Ali onda se sjetila. Prije stotinu pedeset godina njezin pradjed, veliki On, posvađao se s obitelji Veznik. Uzrok? Vlasništvo. "To je moje!" vikao je ljutito I Veznik, grleći veliku jabuku na zelenoj livadi. "Nije, to je moje!" vikao je još ljuće gospodin On. Da ih Glagoli i Prilozi nisu razdvojili, još bi se i potukli. Međutim, time što su ih razdvojili, razdvojili su i jedni druge. Glagoli, Pridjevi, Imenice i nekoliko obitelji Brojevi, odcijepili su se i osnovali sa

Zamjenicama na čelu, Promjenjivu Zemlju. Prilozi, Prijedlozi, Čestice, Usklici i ostali brojevi pošli su za sijedim Veznikom. "To je moje" zabranjena je tvrdnja u oba kraljevstva od tog vremena. "Kada bismo barem opet bili jedna porodica", pomislila je Ja.

Sljedećeg dana pozvala je u dvorac najsnažnije Glagole, najljepše Pridjeve, najpametnije Imenice i najveće Brojeve. Poslala ih je na granični prijelaz u susjednu zemlju, udaljen samo dvjesto metara od njezina dvorca. Čim su prešli granicu, svi su potomci pristalica starog I utihnuli. Čulo se samo koračanje došljaka. Kada su stigli do dvorca obitelji Veznik, kroz lijepo ukrašena bijela vrata izašao je gospodin Ali, vladar Nepromjenjivog Kraljevstva. "Što Vi ovdje radite?" kao da se odmah suprotstavio došljacima. "Dobar dan, gospodine Ali", pozdravila je pristojno princeza Ja, ne odgovorivši na pitanje. "Hoćete li nas, molim Vas, pustiti unutra da porazgovaramo nasamo?" "Ne", odgovori Ali hladno, "ne želim Vas u svom domu." "Stotinu pedeset godina je prošlo, dosta je bilo svađe", nježno je rekla Ja. "U redu, ali samo Vi, ne i ovi koje ste doveli sa sobom. Vi ćete govoriti u njihovo ime." "U redu", složi se Ja. "Razgovarat ćemo u knjižnici", odluči Ali. Ja se šutke složila. Knjižnica je bila dojmljiva - imala je velike prozore i na tisuće knjiga. Ali je otvorio prozore i sjeo za stol. "Mislim da bi se kraljevstva trebala pomiriti. Ne možemo zauvijek živjeti u ratu i svađi. Uostalom, mi nismo krivi za ovo. Za to su krivi naši djedovi. Možemo li sve zaboraviti?" upitala je Ja. Ali je pokunio glavu i nekoliko minuta razmišljao. "Imate pravo", rekao je hodajući prema prozoru. "Ja nikada...", počeo je, ali odjednom se zaustavio. "O, moj Bože, što se to vani događa?" Ja je pritrčala prozoru. "Oh, ne, svi su se posvađali, svi su se posvađali!" zaprepasteno je vikala. Istrčali su van i razdvojili posvađane. "Mislim da je bolje da se stvari ne mijenjaju. Previše smo različiti", kameno je zaključio Ali. "Da, najbolje da ostanemo dva kraljevstva, a kad se ukaže za to prilika, lako možemo surađivati na nekom projektu", predloži Ja. "To je savršena ideja", usklikne neki mali, kažu da mu je ime bilo Oh.

I tako je Ja, koja je poželjela nakon stotinu pedeset godina promijeniti odnose svoga i susjednog kraljevstva, prihvatila činjenicu da se neki ne mogu promijeniti. I da to i nije tako loše, kad se malo bolje razmisli.

Marta Sinković, 6. r.

Životni ciljevi

U svom djetinjstvu mnoga djeca razmišljaju što žele biti kad odrastu te koji su im životni ciljevi. Misle da su ti ciljevi nedostižni. Ja mislim da ništa nije nedostižno. Razmišljam već neko vrijeme o svom životnom putu, ali još nisam odlučila.

Jedan od mojih ciljeva je upisati gimnaziju. Neki govore da je gimnazija jako teška te da si poslije nje «nitko i ništa». To je istina jer ju je puno mladih završilo, ali nisu željeli upisati fakultet. Mislili su da je gimnazija dovoljna jer su se njihovi vršnjaci, koji su željeli završiti neku strukovnu školu, već zaposlili te da će se i oni zaposliti. Oni koji su pametniji, nakon gimnazije upisali su fakultet te se školovali još četiri godine. Neki koji su se kasnije opametili, krenuli su na studij uz rad. Ja želim upisati fakultet i u tome me neće ništa sputavati. Kad odrastem, želim postati profesorica hrvatskog jezika, matematike ili kemije zbog toga što su za vrijeme naših praznika i profesori kod kuće. Cilj mi je i osnovati obitelj te biti okružena ljubavlju, srećom i povjerenjem. Sada još nemam to u planu jer najprije želim završiti školu i zaposliti se. U slobodno vrijeme bavim se plivanjem i želim naučiti dobro plivati jer, koliko god netko dobro pliva, uvijek mu možemo naći neku grešku.

Mislim da su svi ti ciljevi ostvarivi te da se uz malo muke, strpljenja i želje može ostvariti svaki cilj.

Leonarda Gjenero 7. r. PŠ Lučelnica

ZAGORJE

U Zagorju
gdje najljepše sunce izlazi,
živi moje srce,
živi moja baka.

U dvorištu moje bake
raste trešnja.
Trešnja, o slatka trešnja....
U proljeće cvate,
u ljeto na nju se penjem
i sladim plodovima sočnim.
S nje vidim mnogo šuma,
vinograde u cvatu.
No još nešto vidim,
a to je
moje Zagorje,
moja ljubav najveća.

Karolina Ricijaš, 5.r.

Filip Lovrek, 8. a PŠ Lučelnica

Ana Vuk, 3.r.

PUTOVANJE U DUBROVNIK

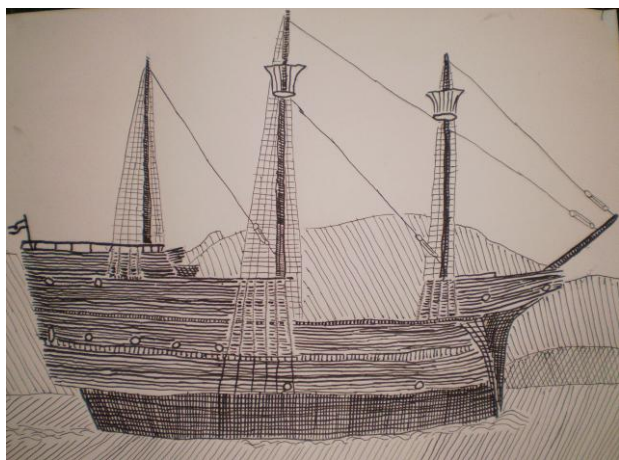
Ovog ljeta putovao sam u Dubrovnik na ljetovanje. Odlučili smo se za putovanje starom Ličkom magistralom, a ne autoputom jer smo htjeli uživati u prekasnoj prirodi uz put.

U ranim jutarnjim satima krenuli smo prema Karlovcu, povijesnom gradu na četiri rijeke. Na žalost, nismo se zaustavili kako bismo prošetali njegovom drevnom jezgrom i brojnim spomenicima – podsjetnicima na njegovu burnu prošlost. Vozeći se kroz živopisne kordunske brežuljke, došli smo do Rastoka i Slunja. Tamo su nas dočekali mnogobrojni mlinovi, čije je klokotanje zvučalo umirujuće, i zelena rijeka Korana sa svojim pjenušavim slapovima. Nastavili smo put prema Rakovici i Plitvičkim jezerima koje sam posjetio još u sedmom razredu i upoznao se s njihovim zadivljujućim jezerima i slapovima koji svojom ljepotom oduzimaju dah. Nakon Korenice dočekalo nas je nepregledno Ličko polje, a na njegovom kraju grad Udbina s novosagrađenom crkvom Hrvatskih mučenika. Napustivši Udbinu, pred nama se ukazao Velebit i njegovi strmi, krševiti vrhovi s kojih su mjestimice izvirivale rijetke biljke šibane vjetrom. Prešli smo Gračac i došli do kraljevskog grada Knina, čija povijest seže još u rimsko doba i čiju su ljepotu cijenili i hrvatski kraljevi. Dočekao nas je okićen, čekajući proslavu godišnjice svog oslobođenja. Čitavim putem sretali smo hodočasnike koji su, noseći hrvatsku zastavu, išli na proslavu prisjećajući se stradanja i slave hrvatskih branitelja u Oluji 1995. Napustili smo Knin i krenuli prema Kijevu i Vrlici. Tada se pred nama ukazalo Peručko jezero i Sinjsko polje, a zatim i grad Sinj. U Sinju je sve bilo

spremno za alku. Ponosni Sinjani još od davne 1715. godine održavaju spomen na slavne dane oslobođenja od Turaka. Alkari u svečanim odorama, njihovi momci i kićeni konji, vreva i užurbanost ostali su iza nas. Došli smo do Trilja kroz koji vijugajući prolazi rijeka Cetina. Odlučili smo se priključiti na novosagrađeni dio autoputa s vijaduktima toliko visokim da pogled u dubinu oduzima dah. S desne strane strmo Biokovo propinjalo se u visine, a s lijeve se pružala Dalmatinska zagora. Došli smo do Vrgorca i ravnice s vinogradima i poljima. Nakon kraće vožnje pred nama se ukazala luka Ploče i Neretvanska dolina. Tu se protežu nepregledni nasadi mandarina i naranči i podsjećaju na kasne jesenske večeri kad uživamo u njihovim mirisnim, slatko-kiselim plodovima. Ubrzo smo trebali pripremiti putovnice zbog tranzita kroz Neum. Napuštajući susjednu nam državu, pred nama se ukazao Malostonski zaljev i poluotok Pelješac. Tu je sve bilo prepuno uzgajališta školjaka, a maslinici i vinogradi krasi krajolik i privlače poglede turista. Sada je pred nama bilo Dubrovačko primorje i mjesta Slano, Trsteno, Orašac, a s morske strane pružali su se Elafiti razbacani morem kao kockice nakon dječje igre. Napokon smo ugledali Dubrovački most i luku Gruž u kojoj je pristalo nekoliko ogromnih kruzera. Vozili smo se polako poviše starog grada i otočića Lokruma, malog, ali s bujnom vegetacijom – zelenom mrljom usred morskog plavetnila i utvrdom zaostalom još od Napoleonskih ratova prema Župi Dubrovačkoj i Mlinima - našem odredištu. Put je bio dugačak i naporan, ali bio sam sretan što smo stigli i požurio sam na kupanje na plažu u Kupare.

Drevne zidine Dubrovnika s tvrđavama, crkvicama, palačama i širokim Stradunom kojim uvijek teče rijeka zadivljenih prolaznika još čekaju da ih razgledam.

Hrvoje Zgorelec, 8. r.

Nikola Hrbud, 8. r.

Martin Antončić, 5. r. PŠ Lučelnica

Ovisnost o računalima

Problemski članak

U današnjem svijetu mnoge ljude muče različiti problemi. Ti problemi mogu biti npr. stres, loši obiteljski odnosi, male plaće, nedostatak ljubavi, bolest...Svaki se čovjek u takvim situacijama okreće obitelji koja bi ga trebala utješiti i podržati, no kada takvih osoba nema, ljudi se okreću različitim užicima i zadovoljstvima.

Kada čujemo riječ ovisnost, odmah pomislimo na drogu, alkohol i cigarete, no to nisu jedine ovisnosti koje muče današnji svijet. U današnjoj

razvijenoj tehnologiji jako je česta ovisnost o računalima. Gotovo da nema djeteta koje nema korisnički račun na facebooku, twitteru i ostalim društvenim mrežama. Takvo dijete odbija odlaziti u park i družiti se sa stvarnim prijateljima. Poslijepodneva provodi na računalu igrajući igrice koje su često pune nasilja i nisu primjerene djeci. Razlozi ovakvog ponašanja su sljedeći: nedovoljno ljubavi i pažnje, zabava ili rutina koju su stekli sljedeći primjer roditelja i ukućana. Na društvenim mrežama djeca, a i odrasli, ne poštuju pravopis. Često koriste nepotrebne tuđice i kratice zaboravljajući bitne pravopisne norme. K tome moram spomenuti i štetnost računala za oči i cjelokupno zdravlje. Računala su česti uzrok popuštanja u školi i loših ocjena. Budući da sam i sama ljubiteljica tehnologije, moram pripomenuti da računala mogu biti vrlo korisna ako se koriste u dobre svrhe. Računalo može biti dobra pomoć kada trebamo pronaći informacije za školu ili općenito neke stvari koje nas zanimaju. Kako bi se problem ovisnosti o računalima riješio, roditelji bi trebali svojoj djeci posvetiti određeno vrijeme te s njima otvoreno porazgovarati o štetnosti računala. Posebice bi ih trebali poticati na stvaranje novih prijateljstava te fizičku aktivnost i boravak na svježem zraku. Ako se na taj način ne bi moglo urazumiti neko dijete, otvoreno mislim da bi roditelji trebali ograničiti vrijeme provedeno na računalu.

Iako znam da se ovaj problem nikada neće u potpunosti iskorijeniti, moramo pokušati. Svakim danom sve je više zanimljive tehnologije koje mogu biti dobar izvor znanja, ali isto tako i loš izvor raznovrsnih ovisnosti.

Laura Kramarić, 8. r.

„On je Bog ljudi i njegova je milost jednaka za crnog i bijelog čovjeka.“

Poglavica Seattle

Naš Bog je svačiji Bog. On nas je stvorio i sve nas podjednako voli, makar to bio crnac, bijelac, napušteni čovjek, beskućnik, bolestan, nemoćan.... Bog nam govori kakvi trebamo biti i kako se trebamo ponašati prema drugima. Napuštenom čovjeku treba pomoći tako da ga tješimo, beskućniku možemo pomoći tako da mu pružimo topli dom... Ako se budemo toga držali, bit će mir u svijetu. Ljudi neće ratovati jedni protiv drugih radi zemljišta, nafte, hrane i vode. Bog bi bio zadovoljan s nama. Bog nas poštuje i voli i nikada nas neće napustiti, ali i mi trebamo biti takvi prema svim ljudima i tako nećemo iznevjeriti Boga.

Stela Bartolović, 5. r.

Moja životna staza

Moja životna staza sastoji se od padova i uspjeha. Moji padovi su loša ocjena, opomena, zaboravljena zadaća za koju dobijem minus, loša ocjena iz ispita... A moji najveći uspjesi su dobre ocjene, pohvale i napisane zadaće za koje poslije dobijem peticu.

Moja životna staza pomaže mi naučiti kako biti uspješna u cijelom životu. Ona

me vodi kroz padove i uspjehe. Kad padnem, ona me uči da se dignem i nastavim dalje; kad uspijem, ona mi pokaže put do još puno uspjeha. Moja je životna staza važna. Svačija životna staza

Tara Kramar. 2. r.

je važna i stvorena samo za jednu osobu koju usmjerava na pravi put u životu. Kad padnemo, nisu krivi učitelji, nego smo si krivi sami. Trebamo to shvatiti i ustati te nastaviti svoj put prema uspjehu koji nas čeka i koji je ispred nas. Da bismo ga postigli, moramo marljivo raditi i slušati starije koji nas svojim savjetima usmjeravaju i žele nam dobro.

Životna staza je tu zato da nas cijelog života uči poštenju, upornosti, srčanosti te pomaže u padovima i uspjesima koji nas čekaju u budućnosti. Kad stigneš na kraj svog puta, znat ćeš jesi li ispravno slijedio svoju životnu stazu.

Petra Križančić 5. r.

Moja staza

Na svijetu ima mnogo staza. Ravnih, vijugavih, dugih, kratkih, poljskih, šumskih... A ima i jedna staza koju nitko nikada nije prešao...

Tako je duga da se njome hoda godinama. To je moja staza. Po njoj hodam svakog dana. Puna je uspona i padova, uzbrdica i nizbrdica, a sve to ja moram prijeći sama. Do sada sam je prešla jako malo. Rodila sam se, naučila hodati, govoriti i još puno toga... i tako sam došla do petog razreda. I njegaću prijeći, nadam se, bez ikakvih problema. Željela bih da je moja staza ravna, a ne grbava jer bih inače mogla posustati ili pasti. Pokušat ću je slijediti tako lijepo i lagano, s pažnjom i oprezom kako ne bih skrenula na krivi put. Ići ću po njoj sve dok ne stignem do kraja. A kad jednom dođem do kraja, poletjet ću na nebesku stazu načinjenu od oblaka i zraka sunca.

Na njoj ću se odmarati i razmišljati jesam li dobro pratila svoju stazu.

Ines Vlahović, 5. r.

Dora Vlašić, 3. r. PŠ Lučelnica

BILA SAM DJEČAK

Petak ujutro... Budim se, odlazim u kupaonicu, umivam se, uzimam četkicu za zube. Ugledam se u ogledalu.

Jaooo! Kosa mi je kratka, crte lica grublje i neobično sam visoka... Pa ja sam dječak! Nemoguće! Katastrofa! Što sad? U ormaru samo ženska odjeća, a ja moram u školu. Što obući? Uzimam tatine najmanje hlače i majicu, ali to na meni ipak izgleda jako preveliko. Nema veze, reći ću da se to sada nosi. Možda nitko neće ni primijetiti.

Da, da, možeš misliti! Nema tko me nije zezao u autobusu radi ružičaste torbe na leđima! Prvi školski sat: tjelesni odgoj, a u mojoj ružičastoj torbi ljubičaste tajice. Navučem ja to na sebe, a na igralištu urnebes. Prijateljice su me zadirkivale, a prijatelji su se okomili na mene zbog izgleda. Čak mi se i učitelj smijao. Počeli smo igrati nogomet. Možete li vjerovati koliko je to gruba i glupa igra? Svi su gadali loptom i nogama moje pretijesne tajice. Kad je lopta došla do mojih nogu, ja je udarim svom snagom, a ona je odletjela u razred i usput razbila staklo. Užas! Drugi sat: matematika. Odahnem misleći da je mojim mukama kraj. A, ne! Umjesto zadaće od četiri stranice, ja imam četiri stranice partija križić- kružić, a u imenik su sjele četiri jedinice. Aaaaaa! Zatim dolazi razrednica – engleski jezik. Knjige u torbu, pišemo ispit. Hrana. Bravo! Konačno nešto što volim, ali kako se to piše na engleskom? Još jedna jedinica. Nevjerojatno! Zatim sat vjeronauka. Svi su se križali i molili Boga na račun mog izgleda. Bio je to jako pobožan sat!

Na sat razrednog odjela stigla je ravnateljica i u dogovoru s razrednicom odlučeno je da me izbace iz škole. Kakvo olakšanje! Iz svega ovoga ispalo je nešto jako dobro. Ne moram više ići u školu.

Ines Vlahović, 5. r.

MALI GRAD

Nepoznati moj prijatelju... Ako ikad dođeš u Hrvatsku, vidjet ćeš i more i planine i ravnice. Nagledat ćeš se ljudi, biljaka i životinja. Ali ako ne posjetiš Zagorje, nisi ništa napravio. Ondje te čekaju brda, zelene gore, zagorske kleti i vinogradi, veseli ljudi, razigrana djeca.

Čeka te i Klanjec, gradić okružen gorama, koji će ti se zasigurno svidjeti. Ako onamo dođeš u proljeće, zimu ili u jesen, bit će ti super, no ako dođeš ljeti, bit će ti jako, jako vruće. Jedina prednost ljeta je to što se možeš baciti u dugu zelenu rijeku Sutlu koja teče onuda i lijepo se okupati. U proljeće možeš u Klanjcu doista uživati. Sve miriše ne svježu travu, procvjetale voćke... Gdje god da se okreneš, vidiš mladost i ljepotu. Prošetaš li šumom, ugledat ćeš vjesnike proljeća, mlado drveće, lisicu, vjevericu kako se budi iz zimskog sna. Zimi ponesi saonice i popni se na poznatu Cesarsku goru i juriš niz brijeg. Nećeš osjećati hladnoću jer ludo ćeš se zabaviti. U jesen sve miriše na otpalo i suho lišće, a pogledaš li brjegove, vidjet ćeš da su crvene, smeđe i žute boje.

Dođeš li u Klanjec sredinom mjeseca listopada, naići ćeš na važno događanje. Na Trgu Antuna Mihanovića bit će postavljeni medni štandovi i velika pozornica. Bit će ondje prodavača vina, kolača, nakita, igračaka, pića, roštilja, lepinja... Svi će oni, a uglavnom će to biti učenici Osnovne škole Antuna Mihanovića, biti ljubazni i gostoljubivi. Kupci će radoznalo šetati i na svakom štandu ponešto kupiti. Nastupat će različiti izvođači, a u stankama će se puštati glazba s CD-a. Za djecu će tu biti i mađioničar te klaun. Sve će vrvjeti veseljem.

Klanjčani su ponosni na ljepotu i znamenitosti svog kraja. Ondje cvate, ondje lista njihov mali grad.

Ana Lovrečki, VI. r.

Biciklom oko Klanjca

Krenuvši iz centra Klanjca biciklom, ostavio sam iza sebe višestoljetne zgrade koje ovdje počivaju još iz doba Erdodyja. Iza mene, na istoku, pogledom me ispraćala Cesargradska gora s kamenitim ruševinama nekad ponositog Cesargrada.

Rana je jesen; lišće još uvijek zadržava zelenu boju, ali već se pomalo probijaju smeđe nijanse s različitim prelijevima narančaste i žute. Lijepo je i smirujuće. Slušam cvrkut ptica koje se užurbano skupljaju u jata i trudim se da me pri tome ne ometaju zvukovi prometa oko mene. Spuštam se prema Mihanović Dolu, a vjetar me lagano dodiruje i osvježava. Tjeram dalje prema Gredicama, a dio puta prati me rijeka Sutla. Stao bih pored nje i uživao u njenom žuboru, ali ipak tjeram dalje. Pod mojim se kotačima izmjenjuju uzvisine i ravnice koje me dovode u Nove Dvore. Na novom igralištu djeca igraju nogomet, a nasuprot njemu tužno stoje ruševine Novih dvora čijim dvoranama je ne tako davno prolazio i sam Mihanović u neka ljepša vremena i razmišljao i pjevao o ljepotama naše domovine. Sada iz ruševina izrasta drveće i korov i na taj način nam priroda daje do znanja da je pametnija od čovjeka. Skrenuo sam prema Ledinama. Sve je manje kuća, a sve više šuma. Negdje iz njenih zelenih dubina čuju se ljudski povici, zvuk motorne pile, rušenje stabala; ljudi se pripremaju za nadolazeće hladnoće. Počinje mukotrpan uspon prema Goljaku na kojem me prate zvuci zvona s crkve svetog Filipa. Zrak postaje sve vlažniji i hladniji. Znoj mi teče s lica, ali mi ne smeta jer sam okružen pravom, neiskvarenom ljepotom. Oko mene polja šuštavog kukuruza i već pobranog krumpira, a prema jugu okrenuti su vinogradi iz kojih klepetaljke tjeraju pohlepne ptice. Stao sam i osladio se s nekoliko bobica crnog, slatkog grožđa nadajući se da se vlasnik neće na mene naljutiti.

Ovdje počinje lakši dio moje biciklističke rute – spust prema Radakovom. Nailazim na prazne, napuštene i osamljene stare kuće na kojima se još zadržala plava boja galice kojom su je nekad bojale vrijedne ruke domaćina. Djeluju tužno, onako napuštene, bez ljudi koji bi oko njih užurbano poslovali i bez djece čija bi ih vriska veselila. Put je loš. Kamenje mi smeta pri vožnji, a ja bih se rado požurio jer sunce već počinje svoj put prema zapadu. Kod škole sam izašao na glavnu cestu, a tu kao da ulazim u neki drugi svijet - među ljude, užurbanost, vrevu prometa.

Već umoran, penjem se prema Klanjcu. Svako vrijeme nosi nešto novo, nešto drukčije i svoje, ali priroda kojom sam danas prolazio, polja, šume pa čak i napuštene kuće ispunile su me radošću i nekim novim mirom. Lijepo je znati da u mojoj blizini postoje mjesta koja mogu pružiti odmak i odmor od svakodnevnog života i sve veće strke i vreve koja nas okružuje.

Tihomir Kroflin, 8. r.

Valentina Skrbeta 7. r.

Marija Sonja Iveković, 7. r.

SPRORTSKE VIJESTI

Odbojkaška obitelj

Samom pomisli na riječ odbojka strepim hoću li i ja biti dio te tradicije. Naime,

učenice naše škole već su dugih osam godina županijske prvakinja. Toga se prisjećamo s ponosom. Iako na natjecanja idem tek tri godine znam koliko ljudima znači tradicija. Svojim sam prvim nastupom na odbojkaškom igralištu postala članica te tradicije. Željela bih da drugi znaju da odbojka nije samo igra, to je ljubav koja se u nama stvara kada prvi put postignemo vlastiti poen (bod). Igrajući na natjecanjima vidjela sam suze, i sama sam zaplakala, vidjela poraze, i moja je ekipa bila poražena, ali nikada nisam vidjela odustajanje. Odustati od igre, u ovom slučaju od odbojke je isto kao i odustati od ljubavi, bolno je i poražavajuće.

Željela bih svima pokazati koliko znači biti član odbojkaške obitelji. Pitate se kako obitelji, kada nešto ili nekog volite, ovi članovi tog nečeg postaju vaša obitelj, a ljubav je tradicija.

Morate znati da poraz nije najljepša stvar koja vam se može dogoditi, pobjeda je, ali ako izgubite morate znati da ipak postoji netko tko je bolji u nečemu od vas. Kada prvi puta doživite neku pobjedu u vama sve postaje življe i to je onaj osjećaj kada mislite da ste doživjeli nešto najljepše. Da bi pobijedili, ma da bi uopće igrali potrebna vam je vjera u samog sebe, potrebna vam je nada i ljubav, ali potrebna vam je i poštena igra.

Željela bih zahvaliti curama koje su igrale prije mene, što su mi/nam dale tu vjeru i ljubav te nam prepustile tradiciju. U ovu priču spadaju naš trener (učitelj) Matija Makek, učitelji koji su nas odbojci podučavali prije njega, te naša velika odbojkaška obitelj. A sada mi, odnosno naša odbojkaška obitelj: Monika Horvat, Lucija Prelec, Laura Kramarić, Lucija Stipčić, Ana Gašpar, Ivana Petek, Barbara Črešnjek, Stela Bartolović, Sara Pleško i ja, Laura Šoban, no i mnoge druge cure koje nam se ove godine nisu pridružile na natjecanju.

Laura Šoban, 8. r.

Županijski cross u Krapinskim Toplicama 28.10.2011.

Veliki kontinuirani uspjeh naših učenica potvrđen je osvajanjem 1. mjesta u ekipnoj i pojedinačnoj konkurenciji učenica 5. i 6. razreda. Josipa Livaković 1. mjesto, Nives Knezić 4. mjesto, Ines Biščan 6. mjesto, Marija Somek 68 mjesto.

Šah, 1. mjesto na županijskom natjecanju. Naša škola bila je domaćin.

Šah su igrali učenici: Demian Kokan, Tihomir Kroflin, Neven Ivan Antolić, Valent Josip Iveković i Ivan Gašpar. Voditelj: Mato Geljić

Streljaštvo, učenici: 1. mjesto ekipno (Tihomir Kroflin, Marko Ricijaš, Matija Lovrečki) i 1. mjesto pojedinačno (Marko Ricijaš); učenice: 2. mjesto ekipno (Karolina Ricijaš, Ana Seleš, Stela Bartolović) i 2. mjesto pojedinačno (Karolina Ricijaš). Voditelj: Zdravko Iveković

UKUPNI POBJEDNICI na 3. atletskom prvenstvu

Povodom Svjetskog dana sporta 31.5.2012. u Razvoru održano je 3. Atletsko prvenstvo osnovnih škola „TRČI, SKOČI, BACI 2012“. Uz učenike osnovnih škola iz Kumrovca, Kraljevca na Sutli, Tuhlja i Klanjca sudjelovali su i učenici iz Bistrice ob Sotli. Naša atletska ekipa je ukupni pobjednik. Ponosni smo na ukupni uspjeh koji je još bolji od lanjskog. Čestitamo !

Nogomet(na bajka) u našoj školi

Učenici naše škole osvojili su 5. mjesto u malom nogometu na završnici Državnog prvenstva ŠSD održanog od 2.-5.5.2012. u Poreču.

Ovaj fantastičan uspjeh postigli su:

Demian Kokan, Jakov Drčić, Marko Leš, Filip Horvat, Vladimir Brlek, Filip Lovrek, Luka Horvat, Hrvoje Horvat, Ivan Brlek, Kristijan Hercigonja.

Čestitamo im na velikom uspjehu i sportskom ponašanju!

